

T R E Ś Ć :

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 65 — Nr 73 z dnia 13.3.1952 r. w sprawie terminów dla rozładunku cystern w 1952 r.
- Poz. 66 — Nr 76 z dnia 13.3.1952 r. w sprawie finansowania w 1952 r. niektórych inwestycji pozalimitowych przez banki państwowe.
- Poz. 67 — Nr 77 z dnia 17.3.1952 r. w sprawie przekazywania i sprzedaży koni przez jednostki gospodarki uspołecznionej.
- Poz. 68 — Nr 78 z dnia 18.3.1952 r. w sprawie kwartalno-miesięcznych planów terenowej drobnej wytwórczości.
- Poz. 69 — Nr 85 z dnia 20.3.1952 r. w sprawie opracowania przez jednostki gospodarki uspołecznionej progressywnych norm zużycia materiałów na 1953 rok.

OKÓLNİK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 70 — Nr 3 z dnia 13.3.1952 r. w sprawie regeneracji kalki maszynowej.

PISMA OKÓLNE:

- Poz. 71 — Nr 6 z dnia 20.3.1952 r. w sprawie niepracowniczych wynalazków i wzorów użytkowych, mających znaczenie dla gospodarki narodowej.
- Poz. 72 — z dnia 7.3.1952 r. w sprawie sporządzania planów uzyskiwania złomu i odpadków użytkowych metali nieżelaznych i ich stopów uzyskiwanych przy produkcji.

65.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 73 z dnia 13 marca 1952 r.
(znak KL7-01-7)

w sprawie terminów dla rozładunku cystern w 1952 r.

§ 1. Określony w § 1 ust. 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 421 z dnia 7 listopada 1951 r. w sprawie usprawnienia gospodarki wagonami cysternami normalnotorowymi (Biuletyn PKPG Nr 31, poz. 323), okres zimowy przedłuża się w 1952 r. do dnia 31 marca 1952 r., okres letni natomiast rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia 1952 r.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 marca 1952 r.
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

66.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 76 z dnia 13 marca 1952 r.
(znak IN1AB-91-389)

w sprawie finansowania w 1952 r. niektórych inwestycji pozalimitowych przez banki państwowe.

Ze względu na konieczną rozbudowę aparatu bankowego i potrzebę przebudowy i adaptacji pomieszczeń zajmowanych przez banki w celu przystosowania ich wewnątrz do potrzeb funkcjonalnych oraz budowy skarbców dziennych, nocnych i innych urządzeń dla zapewnienia wymaganego bezpieczeństwa zarządza się, co następuje:

§ 1. Zgodnie z § 7 pkt. 7) uchwały Nr 45 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-9, poz. 140) dopuszcza się wykonywanie wymienionych we wstępie nakładów inwestycyjnych pozalimitowych ze środków przewidzianych na ten cel przez banki, w ich planach finansowo-gospodarczych na rok 1952.

§ 2. Zgłoszenie i realizacja tych inwestycji, o których mowa w § 1, powinny odbywać się zgodnie z przepisami Instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 148 z dnia 7 kwietnia 1951 r. w sprawie stosowania instrukcji o inwestycjach pozalimitowych (Biuletyn PKPG Nr 13 poz. 128/51) z wyjątkiem § 1³ ust. 4.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1952 r.
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

K. Dąbrowski

67.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 77 z dnia 17 marca 1952 r.
(znak RL9V-4-12)

w sprawie przekazywania i sprzedaży koni przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

§ 1. 1. Wszystkie jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są do dokonywania przeglądów posiadanych koni w celu ich wybrakowania.

2. Przeglądy koni, o których mowa w ust. 1, odbywają się bądź periodycznie, bądź doraźnie.

3. Brakowanie periodyczne należy przeprowadzać okresowo w następujących terminach:

- 1) dla koni pracujących w rolnictwie — raz do roku w okresie od 1 listopada do 31 grudnia;
- 2) dla wszystkich pozostałych koni — dwa razy w roku w miesiącach lutym i październiku.

4. W przypadku choroby konia, jego uszkodzenia lub ograniczenia stanu koni itp. przyczyn w okresie między brakowaniami periodycznymi, następuje brakowanie doraźne.

§ 2. 1. Brakowanie koni ma na celu wyeliminowanie koni nie nadających się do dalszej pracy lub chowu w danej jednostce gospodarczej.

2. Zarówno brakowanie okresowe jak i doraźne odbywać się powinno komisyjnie. Komisję powołuje kierownik właściwej jednostki gospodarczej, przy czym w skład komisji powinien wchodzić lekarz weterynarii, delegowany przez prezydium terenowo-właściwej rady narodowej.

§ 3. 1. Komisja, o której mowa w § 2, ust. 2, obowiązana jest zakwalifikować konie wybrakowane na:

- 1) nadające się do dalszej pracy lub do dalszego chowu w innej jednostce gospodarczej (tzw. konie użytkowe);
- 2) zdadne tylko do uboju.

2. O zakwalifikowaniu wybrakowanego konia do uboju należy uczynić wzmiankę w dowodzie tożsamości konia.

§ 4. Konie zakwalifikowane przez komisję do kategorii użytkowych należy przekazywać innym jednostkom gospodarki uspołecznionej zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 5. Konie zakwalifikowane przez komisję jako zdadne tylko do uboju powinny być spisane z ewidencji „środków trwałych” i sprzedane jako materiał rzeźny — Centrali Mięsnej po cenach ogólnie obowiązujących.

§ 6. 1. W przypadku braku zgody danej jednostki gospodarczej na przejęcie wybrakowanych koni, konie te mogą być zbywane na rzecz osób nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej przy zachowaniu przepisu art. 9 dekretu z dnia 26.10.1950 r. o przedsiębiorstwach (Dz. U. R. P. nr 49, poz. 439).

2. Właściwy minister, udzielając zezwolenia na zbycie koni, ustali jednocześnie tryb ich sprzedaży.

§ 7. Przepisy zarządzenia niniejszego nie odnoszą się do spółdzielni produkcyjnych.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 17 marca 1952 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

68.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 78 z dnia 18 marca 1952 r.

(znak PT1B-05-10)

w sprawie kwartalno-miesięcznych planów w terenowej drobnej wytwórczości.

W celu ustalenia w drobnej wytwórczości opracowującej plany w trybie planowania terenowego właściwych zasad planowania okresowego, zapewniających terminowe opracowywanie planów, ujawnienie i wykorzystanie wewnętrznych rezerw oraz maksymalną mobilizację do wykonania zadań rocznych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ministerstwo Przemysłu Drobego i Rzemiosła (MPD i Rz.) opracowuje na podstawie rozbięcia kwartalnego Narodowego Planu Gospodarczego (NPG) oraz dokładnej analizy działalności w okresach ubiegłych i oceny możliwości rozwojowych w okresie planowym — plany kwartalno-miesięczne z przeznaczeniem dla wydziałów przemysłu prezydiów wojewódzkich rad narodowych (WRN).

2. Plany, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać wyodrębnienie zadań dla poszczególnych pionów organizacyjnych nadzorowanych przez MPD i Rz., to jest dla państwowego przemysłu terenowego, przemysłu terenowego materiałów budowlanych oraz dla central spółdzielni i spółdzielczo-państwowych.

§ 2. 1. Na podstawie planów kwartalno-miesięcznych otrzymanych z MPD i Rz. oraz w oparciu o rozbięcie kwartalne wojewódzkiego planu gospodarczego, wydziały przemysłu prezydiów WRN opracowują projekt planów kwartalno-miesięcznych dla wydziałów (oddziałów) przemysłu materiałów budowlanych prezydiów WRN, wojewódzkich zarządów przemysłu terenowego, związków branżowych oraz oddziałów lub delegatur central spółdzielni i spółdzielczo-państwowych zwanych dalej w skróceniu wojewódzkimi jednostkami organizacyjnymi.

2. Projekty planów, o których mowa w ust. 1, podlegają akceptacji wojewódzkich komisji planowania gospodarczego (WKPG), po czym zostają przekazane przez wydziały przemysłu prezydiów WRN właściwym wojewódzkim jednostkom organizacyjnym.

§ 3. 1. Na podstawie otrzymanych z wydziału przemysłu prezydiów WRN planów kwartalno-miesięcznych — wojewódzkie jednostki organizacyjne opracowują plany kwartalno-miesięczne dla podległych im przedsiębiorstw.

2. Plany kwartalno-miesięczne otrzymane z wojewódzkich jednostek organizacyjnych przedsiębiorstwa precyzują, uzupełniają i doprowadzają do poszczególnych zakładów i oddziałów.

§ 4. 1. Plany kwartalno-miesięczne powinny określać następujące zadania:

- 1) wartość produkcji globalnej w cenach niezmiennych i bieżących,
- 2) wartość produkcji towarowej w cenach zbytu,
- 3) plan produkcji wg ilości,
- 4) zaopatrzenie rozdzielane centralnie,
- 5) wskaźniki wydajności pracy,
- 6) zatrudnienie,
- 7) średnie płace i fundusz płac.

2. Zakres zadań wymienionych w ust. 1 może być rozszerzony przez MPD i Rz. za zgodą PKPG, a przez inne jednostki za zgodą MPD i Rz.

3. Zadania wym. w ust. 1 pkt 1) i 2) powinny być ustalone w przekroju wg gałęzi przemysłu.

4. Dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie usług nieprzemysłowych plany kwartalno-miesięczne powinny obejmować:

- 1) sieć,
- 2) wartość usług,
- 3) zatrudnienie i płace.

§ 5. 1. Plany kwartalno-miesięczne opracowane przez MPD i Rz. nie mogą być niższe od zadań wynikających z rozbięcia kwartalnego NPG i wojewódzkich planów gospodarczych uchwalonych przez rady narodowe. W przypadkach wyjątkowych obniżenie zadań może nastąpić w trybie § 9 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 35 z dnia 7 lutego 1952 r. w sprawie trybu ostatecznego opracowania terenowych planów gospodarczych na 1952 r.

2. Jednostki otrzymujące plany kwartalno-miesięczne nie mogą obniżyć wynikających z nich zadań bez zgody MPD i Rz. W przypadku, jeżeli obniżenie zadań przez wojewódzkie jednostki organizacyjne nie wpłynie na naruszenie zadań przekazanych przez MPD i Rz., jednostki te mogą obniżyć zadania za zgodą WKPG wyrażoną na wniosek wydziału przemysłu przydziemu WRN.

3. Jednostki opracowujące plany kwartalno-miesięczne powinny dążyć do ustalenia w nich korzystniejszych wskaźników ilościowych i jakościowych od ustalonych w planach kwartalno-miesięcznych otrzymanych z jednostek nadrzędnych, jednak bez konieczności zwiększenia przydziałów surowców lub materiałów centralnie rozdzielanych, bez konieczności zwiększenia limitów zatrudnienia oraz bez konieczności ponoszenia dodatkowych nakładów inwestycyjnych. Wyjątek od tego stanowią nakłady na inwestycje pozalimitowe.

§ 6. 1. Plany kwartalno-miesięczne powinny być w zakresie produkcji wg ilości uzgadniane z odbiorcami.

2. W celu uniknięcia zahamowań przy uzgadnianiu planów kwartalno-miesięcznych z odbiorcami — Minister Przemysłu Drobnoego i Rzemiosła ustali w porozumieniu z ministrami, którym podlegają odbiorcy, szczegółowy tryb oraz terminarz prac nad uzgodnieniem planów kwartalno-miesięcznych z odbiorcami.

§ 7. Szczegółowy tryb i terminy oraz zasady i wzory obowiązujące przy planowaniu kwartalno-miesięcznym ustali MPD i Rz. w ten sposób, by zapewnić doprowadzenie planów do przedsiębiorstw przed rozpoczęciem danego okresu kwartalnego.

§ 8. MPD i Rz. przesyła zbiorcze plany kwartalno-miesięczne w 2 egzemplarzach do PKPG (Departament Drobnej Wytwórczości) oraz w 1 egzemplarzu do Ministerstwa Finansów — w terminie nie później niż w ostatnim dniu przed rozpoczęciem danego okresu kwartalnego.

§ 9. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy zarządów przemysłu wchodzących w skład MPD i Rz. oraz podlegających im przedsiębiorstw, które opracowują plany kwartalno-miesięczne stosownie do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 42 z dnia 13.II.1952 r. w sprawie kwartalno-miesięcznych planów przemysłowych (Biuletyn PKPG nr 7 poz. 46).

§ 10. 1. Przepisy niniejszego zarządzenia mają również zastosowanie do jednostek organizacyjnych przemysłu terenowego podległych Ministerstwu Handlu Wewnętrznego (MHW) z tym, że czynności przewidziane w niniejszym zarządzeniu do wykonania przez MPD i Rz. i wydziały przemysłu przydziemu WRN wykonuje MHW i wydziały handlu przydziemu WRN.

2. MHW wyda w oparciu o przepisy niniejszego zarządzenia szczegółową instrukcję określającą tryb i terminy oraz zasady i wzory obowiązujące przy planowaniu kwartalno-miesięcznym dla jednostek organizacyjnych przemysłu terenowego podległych MHW.

§ 11. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1952 roku.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

69.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 85 z dnia 20 marca 1952 r.

(znak BIID-03-11)

w sprawie opracowania przez jednostki gospodarki uspołecznionej progresywnych norm zużycia materiałów na 1953 rok.

W związku z niewykonaniem lub niedokładnym wykonaniem przez Ministerstwa: Finansów, Górnictwa, Hutnictwa, Energetyki, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Handlu Wewnętrznego, Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli, Leśnictwa, Poczty i Telegrafów, Rolnictwa, Kolei, Transportu Drogowego i Lotniczego, Gospodarki Komunalnej, Przemysłu Drobnoego i Rzemiosła, Państwowych Gospodarstw Rolnych, Żegluga, Zdrowia, Oświaty, zwane dalej ministerstwami gospodarczymi, w roku 1951 zadań w zakresie opracowania progresywnych norm zużycia materiałów na rok 1952 oraz w związku z koniecznością uzyskania w roku 1953 znacznych oszczędności materiałowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Nr 178 z dnia 18 maja 1951 roku w sprawie obowiązku opracowania przez jednostki gospodarki uspołecznionej progresywnych norm zużycia materiałów na rok 1952 (Biuletyn PKPG nr 16 poz. 154) przedłuża się na 1953 rok ze zmianami określonymi w dalszych przepisach niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. W celu zapewnienia wykonania przez jednostki gospodarki uspołecznionej zadań w zakresie opracowania progresywnych norm zużycia materiałów na rok 1953 ministerstwa gospodarcze opracują zgodnie z § 6 zarządzenia powołanego w § 1 i nadesłają do PKPG (Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych) do dnia 20 kwietnia 1952 r. programy prac nad normami zużycia na 1953 rok.

2. W programach prac, o których mowa w ust. 1, ministerstwa przewidzą ukończenie prac nad progresywnymi normami zużycia na 1953 rok do dnia 30 czerwca 1952 roku i specjalną uwagę poświęcą przeprowadzeniu szerokiej akcji instrukcyjno-szkoleniowej w zakresie należytego opracowania technicznie uzasadnionych norm.

3. Do dnia 31 lipca 1952 roku ministerstwa nadesłają do PKPG (Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych) sprawozdania z przebiegu prac nad normowaniem zużycia materiałów na 1953 rok.

§ 3. 1. Do dnia 31 maja 1952 roku ministerstwa gospodarcze uzgodnią z PKPG (Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych) opracowania w zakresie zabezpieczenia dyscypliny przestrzegania norm zużycia materiałów oraz metody kontroli zużycia materiałów na określone wyroby.

2. Opracowania, o których mowa w ust. 1, powinny uwzględniać zorganizowanie w zakładach ewidencji materiałowej pozwalającej stwierdzać rzeczywiste zużycie na wyroby, na które zostaną wprowadzone normy zużycia materiałów oraz umożliwiającej kontrolę wykonania grupowych norm na szczeblu ministerstw (centralnych zarządów).

3. Uzgodniona w PKPG metoda kontroli zużycia materiałów na określone wyroby zostanie wprowadzona w zakładach począwszy od drugiego półrocza 1952 roku.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI

PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

70.

**OKÓLNİK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ
KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 3 z dnia 13 marca 1952 r.
(znak BI6C-01-3)

w sprawie regeneracji kalki maszynowej.

Jak stwierdzono, kalka maszynowa, używana przez biura, urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa przy wykonywaniu odbitek pism na maszynach nie jest w pełni wykorzystywana. Kalka ta jest wyrzucana przez maszynistki już przy stwierdzeniu niewyrazistości odbitek, bądź też wskutek wyschnięcia, spowodowanego długim i nieodpowiednim przechowywaniem. Pociąga to za sobą niepotrzebnie zwiększone wydatki administracyjne, a co za tym idzie, nieuzasadnione obciążenie kont budżetowych odnośnych biur.

Dla uporządkowania gospodarki tym artykułem ministrowie i kierownicy urzędów centralnych wprowadzą w biurach własnych i podległych jednostek, obowiązek regeneracji zużytej lub wyschniętej kalki maszynowej. Regenerację taką można przeprowadzać przez podgrzewanie pojedynczych arkuszy kalki nad gorącym grzejnikiem elektrycznym, płytą kuchenną węglową, gazową, elektryczną, piecykiem węglowym itp. Podgrzewanie arkuszy do koniecznej temperatury uzyskuje się drogą kilkakrotnego przesunięcia pojedynczego arkusza kalki stroną niekarbonizowaną nad rozgrzaną płytą dla roztopienia masy barwiącej. Podgrzana w ten sposób kalka odzyskuje swoje zdolności odbijające i może być z powodzeniem jeszcze przez pewien czas używana. Podgrzewanie to może być parokrotnie powtórzone. Podgrzewanie kalki należy przeprowadzać z zachowaniem koniecznych środków ostrożności dla zapobieżenia ew. zaprószeniu ognia lub poparzeniu rąk osoby regenerującej kalkę. Dla ochrony rąk i przy regeneracji większych ilości arkuszy kalki można posługiwać się ramką zaopatrzoną uchwytem i z rozpiętą rzadką siatką drucianą dla podtrzymania regenerowanych arkuszy.

Ministrowie Przemysłu Chemicznego oraz Przemysłu Lekkiego wydadzą polecenie, aby producenci kalki maszynowej to jest Centralny Zarząd Przemysłu Papierniczego i Zarząd Przemysłu Przetworów Papierowych i Materiałów Biurowych zamieszczali na opakowaniach kalki maszynowej, a więc zarówno na pudełkach jak i teczkach oraz obwolutach poszczególne składki kalki, pouczenia o sposobie regeneracji i hasła przypominające biuram, urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom o obowiązku regeneracji kalki maszynowej.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

71.

**PISMO OKÓLNE
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO**

Nr 6 z dnia 20 marca 1952 r.
(znak OP-3-28/52)

**w sprawie niepracowniczych wynalazków i wzorów
użytkowych, mających znaczenie dla gospodarki narodowej.**

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 316 z dnia 8 sierpnia 1951 r. w sprawie wykorzystania opatentowanych wynalazków (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 232 i Nr 29, str. 397) ustaliło tryb stałego przesyłania do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, ministerstw i centralnych urzędów opisów patentowych, wydawanych drukami przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej i dotyczących wynalazków niepracowniczych, mających znaczenie dla gospodarki narodowej.

W związku z tym zarządzeniem wyjaśniam, że jeżeli jednostka gospodarki uspołecznionej otrzyma w innym trybie aniżeli ustalony w zarządzeniu (np. przed wydrukowaniem odpisu patentowego), wiadomość o interesującym ją wynalazku niepracowniczym, zgłoszonym w Urzędzie Patentowym lub opatentowanym przez ten Urząd, może ona po uzyskaniu zezwolenia właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) zawrzeć z właścicielem umowę o nabycie lub umowę licencyjną o wykonywanie tego wynalazku. Przy zawieraniu umowy w sprawie opatentowanego wynalazku należy przestrzegać przepisów art. 19 i 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) oraz przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o licencjach na wykonywanie wynalazków i wzorów użytkowych (Dz. U. R. P. nr 36, poz. 331). Przy zawieraniu umowy o nabycie wynalazku, zgłoszonego do opatentowania, należy brać za podstawę opis i rysunki wynalazku, złożone w Urzędzie Patentowym.

Przepisy powołanego zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 316 z dnia 8 sierpnia 1951 r., przy uwzględnieniu brzmienia niniejszego pisma okólnego, należy stosować odpowiednio do niepracowniczych wzorów użytkowych, zgłoszonych w Urzędzie Patentowym lub zarejestrowanych przez ten Urząd.

Przy zawieraniu jednakże umowy o nabycie zarejestrowanego wzoru użytkowego jednostka gospodarki uspołecznionej jest obowiązana przestrzegać przepisów art. 105 i 107 przytoczonego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 1928 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

72.

**PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT ZAOPATRZENIA I BILANSÓW
MATERIAŁOWYCH**

z dnia 7 marca 1952 r.
(znak BIIE-02-15)

**w sprawie obowiązku sporządzania planów uzyskania
złomu i odpadków użytkowych metali nieżelaznych i ich
stopów uzyskiwanych przy produkcji.**

Centralny Zarząd Gospodarki Złomem powiadomił Państwową Komisję Planowania Gospodarczego, iż nie wszystkie zakłady sporządzają plany uzyskiwania złomu i odpadków użytkowych metali nieżelaznych i ich stopów, zgodnie z uchwałą Prezydium Rządu nr 305 z dnia 28 kwietnia 1951 r. (Monitor Polski A-31, poz. 471) oraz Instrukcją Przewodniczącego PKPG Nr 3 z dnia 16 czerwca 1951 r. (Biuletyn PKPG nr 19, poz. 187).

W związku z powyższym Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych) wyjaśnia, iż plany, o których mowa wyżej, należy sporządzać każdego roku w terminach przewidzianych dla sporządzania planów techniczno-przemysłowo-finansowych.

Centralny Zarząd Gospodarki Złomem złoży w PKPG wykaz jednostek organizacyjnych, które, mimo obowiązku przewidzianego w powołanej wyżej instrukcji, nie złożyła w ustalonych terminach planów uzyskiwania złomu i odpadków użytkowych metali nieżelaznych i ich stopów uzyskiwanych przy produkcji.

DYREKTOR DEPARTAMENTU Zdzisław Deutschman

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46 w. 11.

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.
PRENUMERATE PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-15809.

Zamówienie PWG-TC: — P/C—153/52 z dnia 25.III.1952 r., podpisano do druku dn. 1.IV.1952, druk ukończ. 3.IV.1952 r.
Nakład 16.745 + 55 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A1/60 gr.

Cena numeru 1 zł 80 gr. Zam. 1001. Druk „Dom Słowa Polskiego“, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego. — 3-B-15448